

Rodinná láska: povolanie a cesta svätosti.

1. téma: „Kráčať spolu.“

Milí bratia a sestry v Ježišovi.

Vďaka, že ste prijali (alebo prijmete) pozvanie na obnovu, ktorá je zameraná na objavenie „večne mladej tváre Ježiša a jeho nevesty“ – čo je v našom prípade objavovanie rodinnej lásky: povolania a cesty svätosti.

Pozrime teda do obsahu toho čo nám ponúka ako inšpiráciu pápež František...

Výzva pápeža pri 50. výročí REBK (Rada európsky biskupských konferencií): Pomôžme Európe chorej unavenosťou

V Ríme sa vo štvrtok 23. septembra zišla Rada európskych biskupských konferencií pri 50. výročí svojho založenia. Pri tejto príležitosti Svätý Otec predsedal v Bazilike sv. Petra svätej omši za účasti reprezentantov biskupských zborov zo 45 krajín Európy.

„Pomôžme dnešnej Európe, chorej unavenosťou, znovu objaviť večne mladú tvár Ježiša a jeho nevesty“

– vyzval pápež František v homílii, pri otvorení stretnutia pri Oltári katedry.

Homília pápeža Františka v plnom znení

Bazilika sv. Petra, 23. septembra 2021

Sú tu tri slovesá, ktoré nám dnes ponúka Božie slovo a ktoré sú pre nás ako kresťanov a pastierov v Európe výzvou: **zamyslieť sa, obnovovať, vidieť.**

Zamyslieť sa je to, k čomu nás Pán vyzýva predovšetkým prostredníctvom proroka Aggea: «Dobre uvážte, ako si počínate!» Dva razy to hovorí ľudu (Ag 1,5.7). Nad ktorými aspektmi svojho správania by sa mal Boží ľud zamyslieť? Počúvajme, čo hovorí Pán: «Pre vás je už čas bývať vo vykladaných domoch, kým tento dom je pustý?» (v. 4). Ľudia, ktorí sa vrátili z vyhnanstva, sa zaoberali úpravou svojich príbytkov. A teraz si pohodlne a ticho sedia doma, zatiaľ čo Boží chrám je v troskách a nikto ho neobnovuje.

Toto pozvanie k zamysleniu sa je pre nás výzvou: v skutočnosti aj dnes v Európe sme my kresťania v pokušení byť v pohodlí našich štruktúr, našich domovov a našich kostolov, v našich istotách založených na tradíciách, v uspokojení určitého konsenzu, zatiaľ čo všade okolo nás sa chrámy vyprázdňujú a na Ježiša sa čoraz viac zabúda.

Zamyslime sa: koľko ľudí už viac nemá hlad a smäd po Bohu! Nie preto, že by boli zlí, to nie, ale preto, že niet nikoho, kto by v nich vzbudil chuť po viere a

oživil ten smäd, ktorý existuje v ľudskom srdci: ten «konkrétny a ustavičný smäd», o ktorom hovorí Dante (Raj, II, 19) a ktorý sa snaží uhasiť ľahká, ale dusivá diktatúra konzumu. Mnohí sú vedení k tomu, aby vnímali len materiálne potreby, nie však nedostatok Boha. Istotne, že nám na tom záleží, ale ako veľmi sa tým skutočne zaoberáme?

Je ľahké odsudzovať tých, ktorí neveria, je pohodlné vymenovávať dôvody sekularizácie, relativizmu a mnohých ďalších „izmov“, ale v konečnom dôsledku je to neplodné. Božie slovo nás vedie k tomu, aby sme sa zamysleli nad sebou samými: cítíme náklonnosť a súcitiť s tými, ktorí nemali radosť zo stretnutia s Ježišom alebo ju stratili? Sme pokojní, pretože v podstate nám nechýba nič k životu, alebo nás trápi, keď vidíme toľko bratov a sestier vzdialených od Ježišovej radosti?

Pán prostredníctvom proroka Aggea žiada svoj ľud, aby sa zamyslel v súvislosti s ďalšou vecou. Hovorí takto: «Keď ste jedli, nenasýtili ste sa; keď ste pili, nenapojili ste sa; obliekaním ste sa nezohriali» (v. 6). Ľudia skrátka mali čo len chceli, no neboli spokojní. Čo im chýbalo? Ježiš nám to naznačuje slovami, ktoré akoby pripomínali slová Aggea: «Bol som hladný, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť;[...] bol som nahý, a nepriodeli ste ma» (Mt 25,42-43).

Nedostatok dobročinnnej lásky spôsobuje nešťastie, pretože srdce napĺňa jedine láska. Len láska sýti srdce. Uzavretí vo svojich vlastných záujmoch stratili obyvatelia Jeruzalema chuť nezištnosti. To môže byť aj náš problém: sústrediť sa na rôzne pozície v Cirkvi, na diskusie, programy a stratégie a stratiť zo zreteľa skutočný program, program evanjelia: nadšenie dobročinnnej lásky, zápal nezištnosti. Východiskovou cestou z problémov a uzavretostí je vždy cesta nezištného daru. Žiadna iná neexistuje. Zamyslime sa nad tým.

A po reflexii nasleduje druhý krok: obnova, rekonštrukcia. «**Znovupostavte môj dom**», žiada Boh prostredníctvom proroka (Ag 1,8). A ľud obnovuje chrám. Prestáva sa uspokojovať s pokojnou prítomnosťou a pracuje na budúcnosti. A keďže tam boli ľudia, ktorí boli proti tomu, Kniha kroník nám rozpráva, že pracovali so stavebnými kameňmi v jednej ruke s mečom a v druhej ruke, aby bránili tento proces rekonštrukcie. Nebolo ľahké znovuvybudovať chrám. Práve to je potrebné pri budovaní spoločného európskeho domu: opustiť okamžité výhody, aby sme sa vrátili k ďalekosiahlej vízii otcov zakladateľov, k vízii – trúfol by som si povedať – prorockej a komplexnej, pretože oni nehľadali momentálny konsenzus, ale snívajú o budúcnosti pre všetkých.

Takto boli postavené steny európskeho domu a len tak sa dajú spevniť. To platí aj pre Cirkev, Boží dom. Pre to, aby sme ju urobili krásnou a pohostinnou, **potrebujeme spoločne hľadiť do budúcnosti, a nie obnovovať minulosť. Žiaľ, je v móde ten „reštauracionizmus“ minulosti, ktorý nás zabíja, zabíja nás všetkých. Samozrejme, musíme začať od základov, od koreňov – toto je pravda –, pretože práve odtiaľ sa rekonštruje, obnovuje: od živej tradície Cirkvi, ktorá je založená na esenciálnych veciach, na dobrej**

zvesti, na blízkosti a na svedectve. Odtiaľto sa obnovuje, od základov Cirkvi počiatkov a všetkých čias, od adorácie Boha a lásky k bližnému, a nie od našich vlastných partikulárnych chutí, nie od paktov a vyjednávání, ktoré dokážeme teraz spraviť, povedzme, na bránenie Cirkvi a na bránenie kresťanstva.

Drahí bratia, chcel by som sa vám poďakovať za túto neľahkú prácu obnovy, ktorú vykonávate s Božou milosťou. Ďakujem vám za týchto prvých 50 rokov v službe Cirkvi a Európe. Povzbudzujme sa navzájom a nikdy nepodľahnime sklúčenosti alebo rezignácii: Pán nás povolal k veľkolepému dielu: pracovať na tom, aby bol jeho dom stále pohostinnejší, aby doň mohol každý vstúpiť a prebývať v ňom, aby Cirkev mala dvere otvorené pre všetkých a aby nikto nebol v pokušení sústreďovať sa len na stráženie a vymieňanie zámkov. Tie malé vyberané veci... A my sme v pokušení. Nie, zmena ide z inej strany, ide z koreňov. Obnova ide z inej strany.

Izraelský ľud obnovil chrám vlastnými rukami. Veľkí obnovitelia viery na tomto kontinente urobili to isté – pomyslime na patrónov. Dôverujúc Bohu stavili do hry svoju vlastnú nepatrnosť. Mám na mysli svätých, ako sú Martin, František, Dominik či Pio, ktorého si pripomíname dnes (23.9.); a patrónov, ako sú Benedikt, Cyril a Metod, Brigita, Katarína Sienská, Terézia Benedikta od Kríža. Začali od seba, od zmeny svojho života prijatím Božej milosti. Neobávali sa temných časov, nepriazne osudu a určitého rozdelenia, ktoré tu vždy bolo. Nestrácali čas kritizovaním a obviňovaním. Žili podľa evanjelia bez ohľadu na významnosť a na politiku. Takto s jemnou silou Božej lásky stelesňovali jeho štýl blízkosti, súcitu a nežnosti – Boží štýl: blízkosť, spolicútenie a neha –, a budovali kláštory, kultivovali pôdy, navracali dušu ľuďom a krajinám: žiadny v úvodzovkách „sociálny program“, len evanjelium. A s evanjeliom kráčali vpred.

Obnovte môj dom. Sloveso sa časuje v množnom čísle. Každé obnovovanie prebieha spoločne, v znamení jednoty. S ostatnými. Môžu existovať rozličné náhľady, ale vždy treba zachovať jednotu. Pretože ak si zachováme milosť vospolnosti, Pán buduje aj tam, kde to my nezvládame. Milosť spoločného celku. Je to naše povolanie: byť Cirkvou, jedným Telom medzi nami. Je to naše povolanie ako pastierov: zhromažďovať stádo, nie ho rozptyľovať, ani ho chrániť v krásnych uzavretých ohradách. Toto znamená usmrtiť ho. Obnova znamená stať sa remeselníkmi spoločenstva, tkáčmi jednoty na každej úrovni: nie na základe stratégie, ale na základe evanjelia.

Ak budeme takto obnovovať, dáme našim bratom a sestrám príležitosť vidieť. Toto je tretie sloveso, ktorým sa končí dnešné evanjelium, keď sa Herodes snažil „vidieť Ježiša“ (porov. Lk 9,9). Dnes, rovnako ako vtedy, sa veľa hovorí o Ježišovi. V tých časoch sa hovorilo: «Ján vstal z mŕtvych [...] Zjavil sa Eliáš [...] Vstal z mŕtvych jeden z dávnych prorokov» (Lk 9,7-8). Všetci títo ľudia si Ježiša vážili, ale nechápali jeho novosť a zatvárali ho do schém, ktoré už videli: Ján, Eliáš, proroci... Ježiša však nemožno zaradiť do schém „už počutého“

alebo „videného“. Ježiš je vždy novosťou, vždy. Stretnutie s Ježišom ti dáva žasnúť, a ak pri stretnutí s Ježišom necítiš úžas, nestretol si sa s Ježišom.

Mnohí ľudia v Európe si myslia, že viera je niečo už videné, že patrí do minulosti. Prečo? Pretože nevideli Ježiša pôsobiť v ich životoch. A často ho nevideli, pretože sme ho naším životom dostatočne neukázali. Pretože Boh je viditeľný v tvárach a gestách mužov a žien, ktorí sa premenili jeho prítomnosťou. A ak kresťania namiesto toho, aby vyžarovali nákazlivú radosť z evanjelia, znovu predkladajú opotrebované, intelektualistické a moralistické náboženské schémy, ľudia nevidia Dobrého pastiera. Nespoznávajú toho, ktorý je zaľúbený do každej svojej ovečky, volá ju po mene a hľadá ju, aby si ju položil na plecía. Nevidia toho, ktorého neuveriteľné pašiové utrpenie hlásame, práve preto, že má len jednu pasiu: človeka. Táto božská láska, milosrdná a ohromujúca, je trvalou novosťou evanjelia. A od nás, drahí bratia, si žiada múdre a odvážne rozhodnutia v mene tej „bláznovskej“ nežnosti, ktorou nás Kristus zachránil.

Nežiada od nás, aby sme dokazovali, žiada od nás, aby sme ukazovali Boha, ako to robili svätí: nie slovami, ale životom. Žiada modlitbu a chudobu, žiada tvorivosť a nezištnosť. Pomôžme dnešnej Európe, chorej unavenosťou – toto je choroba Európy dneška –, znovu objaviť večne mladú tvár Ježiša a jeho nevesty. Nemôžeme inak, ako vložiť sa do toho s celým naším bytím, aby bolo vidieť túto neskonalú krásu.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)